מדיני בלאו הכי מיוחסת לפעולות ההתנגדות שלהם – בין אם היא באה בתנאי רגיעה ובין אם לאו.

אחת התופעות ביחסי שולטים־נשלטים החוזרות ונשנות בעקביות מרשימה היא ההערכה של המושלים שהרוב הגדול של האוכלוסיה הנשלטת מתנגד למעשי האלימות ואין הוא רוצה אלא שיניחו לו להשתכר את פת־לחמו בשקט. ואכן בדרך כלל בראשיתו של דבר לא הייתה הערכתם לגבי "הרוב השקט" רחוקה מן האמת. היסטוריונים אמריקניים הראו שלוּ נערך במלחמת העצמאות של ארצות הברית משאל בקרב תושבי הקולוניות היה מתברר שהרוב תומך בהמשך השלטון הבריטי ובלבד שיניחו לו לחיות במנוחה. כשכתב ז'אק סוּסטל את ספרו הידוע על אלג'יריה ב־1956, הוא לא טעה בקביעתו אותו הזמן שהאוכלוסיה הערבית בכללותה כלל לא קשרה את גורלה במורדים, "והיא נשארה מפוחדת ובלתי־מחוייבת". השגיאה של המושלים הייתה בכך שהם הסיקו מכלל זה את המסקנות הלא־נכונות לגבי הפוטנציאל והדינמיקה של ההתפרצויות האלימות ולא הבינו לאן הן מוליכות. וכך, בסופו של דבר, הם עמדו המומים כאשר ברגע האמת התייצבו אותם בעלי־חנויות והפועלים השלווים לצד המתקוממים מתוך פרץ של שנאה עמוקה.

הקצר התקשורתי בין שליטים לנשלטים הוא תופעה אופיינית אחרת העוברת כחוט השני לאורך מגוון התקדימים המוכרים מן ההיסטוריה. המושלים, אשר נהגו להשתעשע בתדמית־עצמית של שלטון נאור, התקשו תמיד לספוג לתודעתם את עוצמת השנאה שהם מעוררים, וכך ניצבו תדיר בפני הפתעות. את המידע שהיו זקוקים לו הם קלטו מן החוגים המקורבים אליהם, ואלו ידעו תמיד לומר את מה שציפו לשמוע מהם. לנשלטים יש תמיד יכולת לשדר מסרים נוגדים. ז'אן־פול סארטר כתב במסה על השלטון האירופי באפריקה שלאמיתו של דבר יש לנשלטים יותר חופש תמרון מאשר לשליטים: לאחרונים, אם הם רוצים לשמור על שלטונם, אין ברירה אלא להשתמש בכוח; הנשלטים לעומת זאת יכולים לשחק בין כניעות ואלימות לפי צורכיהם המשתנים. לפיכך, הממשלים עמדו לא־פעם מופתעים נוכח פרצי האלימות, גם כאשר משקיפים רבים הזהירו אותם בעוד מועד שהסטטוס קוו לא יוכל להימשך. מבלי להיות מודעים לְמה שנחשף בכך על מגבלות חשיבתם, נהגו המושלים לטעון שלא היתה קיימת דרך כלשהי לצפות את ההתלקחות בקרב האוכלוסיה שבשליטתם.